

Nemes Nagy Ágnes

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXII. évfolyam, 30. szám, 2018. július 27.

Említettem már hogy Pilinszkytól hallottam, a mellőztetés mélyén egyszer azt mondta: mi olyan ártatlanok vagyunk, hogy az már bűn. Elképzelem, hogy ez a paradoxon mennyire felpaprikázhatta Nemes Nagyt, hiszen - valóban - milyen etika is következhetne ebből. De megdöbbenő, hogy az érzés előtte sem lehetett ismeretlen. 1958-ban vagy '59-ben keletkezett egy verse, amelynek - persze - a költő világrendje szerint kiadatlanok kellett maradnia: „Bár megszereztem az undok jogot, / hogy úgy lássam magam: gáncstalan lovagot, / kit a világ bemocskol - / elirtózom e jogtól, / gyanús, gyanús, villámló hősi arcom: / gyanakszom. / A végeredmény? én tiszta vagyok, / s mindenki más mocskos? / Az lehetetlen. Istenem, ne engedd! / Adj más eredményt az egyenletemnek.”